

Nytår 2021

Gå med Abraham – gennem corona mod det forjættede land

Af Eva Holmegaard Larsen

***Herren sagde til Abraham: "Forlad dit land, og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig. Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse."
" AMEN***

(Fra 1.Mosebog kap.12)

Her på den første dag i det nye år, sendes vi afsted med Guds ord til Abraham:

Forlad dit land og dit slægt, siger Gud. Det vil sige: forlad alt det, du kender. Forlad din trygge, velkendte verden og gå med Gud.

Og Abraham drog op fra byen Ur. Historien fortæller, at Gud sendte ham ud på en rejse til et fremmede land. Han skulle forlade sit hjemland og alt det kendte og trygge og begive sig mod ukendt fremtid.

Det er også der, vi står. Foran et nyt landskab. Et nyt år. En ukendt fremtid.

Abraham havde al mulig grund til at sige: "Nej, tak – kan du ikke vælge en anden? Jeg vil ikke. Jeg tør ikke. Lad mig være."

Men det sagde Abraham ikke. Han bliver kaldt "troens fader", fordi han turde kaste sig ud i det. Mod alle odds. Han turde bryde op og tage af sted, uden andet sikkerhedsnet end Guds løfte om at ville følge ham - og at han ville blive stamfar til et stort folk. En god og lys fremtid lå foran ham.

Hvordan kunne han vide det? Det kunne han heller ikke. Han kunne kun tro og håbe. Herrens ord kom til Abraham i et syn: *Frygt ikke, Abraham, jeg er dit skjold! Din løn skal blive stor.*

Og så tog Gud han med uden for under den høje nattehimmel og sagde: *Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan. Så mange skal dine efterkommere blive.*

Og Abraham troede Herren.

Hvad havde han af beviser for, at det skulle være sandt? Han var draget ud. Han havde fulgt Guds bud. Men nu sad han i en lille oase, der hed

Mamrelund. Rundt om ham var der ikke andet end sand og ørken, så langt øjet rakte. Han sad og tænkte tilbage på barndommens frugtbare dale, hvor han kom fra. Han så tilbage, og så bliver alting ofte meget trist.

Med sig havde han sin kone Sarah, som var 100 år. De havde ingen børn, de to gamle. Hvor stor var sandsynligheden for, at de skulle blive til et stort folk? Hvor stor var sandsynligheden for, at Gud ville holde sit løfte om en lysende fremtid?

Alligevel tvivlede Abraham ikke på, at hans rejse havde *mål og mening*, og at han havde en fremtid. De gik med Guds velsignelse i ryggen og fordi Gud havde sendt dem afsted.

Det forjættede land lå forude. Det troede han på i sit hjerte. Han havde en vished, som ikke bygger på sandsynligheder, men på tro og håb. Han gik fremtiden i møde uden beviser, uden sikkerhedsnet og uden garantier. Det eneste, han havde, var et løfte. *Men er det ikke også dybest set eneste vi har?*

Det største i livet kan man ikke forklare. Hvorfor tror man? Hvorfor håber man? Hvorfor elsker man? Hvorfor tør man sætte det ene ben foran det andet og bevæge sig fremad, rejse sig igen og igen – selvom vi ved, hvor skrøbeligt, det hele er.

Hvorfor tror vi stadig på en fremtid fuld af lys og liv? Fordi håbet bor i os som den dybeste og sandeste grund. Og fordi tilliden er den mest spontane følelse i et menneske.

Abraham hørte en stemme kalde. Han stolede på, at hans liv var velsignet. Men hvad vil det sige at være velsignet? At være velsignet er at leve inde i et rum, hvor det aldrig er forgæves. Hvor livet er fyldt med kamp og modstand og mange ting, der prøver at trække modet ud af det hele. Alligevel ved man, at livet giver mening og at der er mere godt i vente.

Sådan står vi ved det nye år 2021. Det forgangne år har været voldsomt og med rigtig mange ting, vi håber at kunne forlade. For nogen har det måske været det tungeste år i deres liv. For andre måske det mest intense, lykkelige år.

Vi mister og vi får. Nogen har sagt farvel til deres kære. Nogen har været igennem en skilsmisse eller kæmpet mod sygdom og mismod. Nogen har netop oplevet at måtte forlade den kendte, trygge verden og ved, at der er noget, der har forandret sig for altid.

For nogen har dette år været en skillevej. Af både tunge og glædelige grunde. For nogen kan også se tilbage på dejlige oplevelser og overraskende glæder,

en ny kærlighed, en åbning i mørket, en ny vending i livet. Lys der vendte tilbage.

Men for os alle sammen har det været et helt skelsættende år, fordi vi kom til at opleve en pandemi, der har sat verden i stå, skilt vandene og plantet en kollektiv usikkerhed og frygt for fremtiden. Corona har gjort verden uigenkendelig, og for alvor gjort os utrygge ved at bevæge os ind i fremtiden. For hvad er der i vente til os?

Virker vaccinen? Kommer der endnu en virus, som vil holde os adskilte og bange og på vagt og sætte verden i stå mange år endnu?

Guds ord på denne nytårsdag kommer til os: Vi må ruste os og finde sammen i troens mod og gå med Abraham, der gik med Gud og troede på løftet om en fremtid fuld af lys og liv og nye muligheder.

Fortællingen om Abraham er en god nytårsfortælling. Håbet ligger i os – vi skal blot lade det kalde frem fra vores indre gudsbarn. Som Abraham lod håbet lede sine skridt, da han drog op og gik mod ukendt fremtid.

Aldrig ræd for mørkets magt, stjernerne vil lyse. Alle har siddet som Abraham under den høje stjernehimmel og mærket, at her kan man falde til ro. Her under dét, der er så stort og som lægger sig beskyttende om vores små liv, kan vi falde til ro.

Her ved vi, at vi er en del af noget større.

Vi ejer ikke fremtiden, og kan ikke kontrollere os frem til større sikkerhed. Fremtiden er ikke vores. Men vi går på et løfte, givet af Gud til Abraham og bekræftet af Jesus Kristus – han kom til vores verden og bekræftede Guds nærvær på vores vej gennem livet, og ud af dette liv. Vi går mod det forjættede land, mod evigheden. Hvor Gud bliver alt i alle og kærlighedslivet finder sin fuldendelse.

Herre du har været vor bolig i slægt efter slægt. Før bjergene fødtes, før jorden og verden blev til, fra evighed til evighed er du, Gud.

Vi hviler i den verden, Gud har skabt – i sorg og glæde. På gode og onde dage. Vi hviler i verden som i en to hænder, der former sig i en skål. Bærende og beskyttende. Som en kugle, der ligger og triller frem og tilbage inde i buen, men ikke kan falde ud af den.

Det takker vi for. Og når alt kommer til alt, når alt er gjort op og regnestykket lavet, så har vi altid mere at takke for end at græde over. Lad os gå med tak og lovsang ind i det nye år.

Glædeligt nytår og Amen

